

Onze vier prinsesjes

In Januari hebben we twee verjaardagen in ons Koninklijk Huis: de verjaardag van Prinses Margriet en die van Prinses Beatrix.

We zouden jullie heel graag veel over de Prinsesjes willen vertellen, want de meesten van jullie willen graag veel weten over onze vier Koningskinderen.

Voor ik dit artikeltje schreef, heb ik eerst het mooie boek van mevrouw Marsman gelezen: Vier Koningskinderen *) waarover we in ons vorig nummer al iets schreven.

Laat ik jullie dan eerst maar zeggen, dat de Prinsesjes opgroeien als heel gewone kinderen. Zo willen de Koningin en de Prins het en zo is het ook goed. Ze mogen maar niet alles doen, wat ze willen en ze moeten minstens even hard leren als andere kinderen. Ze mogen dieren hebben, maar moeten er goed voor zorgen. Trix kreeg eens van Ireentje een hond op haar verjaardag. Ze noemde het dier Remy, naar het jongetje uit „Alleen op de wereld”.

De Prinsesjes zijn gewone kinderen net als jullie. Ze willen wel eens proberen een „zonde” te bementelen. Maar in de regel heeft de Prins dit direct door. Margriet heeft er een handje van, om zo nu en dan eens te proberen haar eigen zin door te drijven. „Rita heeft gezegd, dat ik nog een uurtje op mag blijven,” vertelde ze onlangs. Nu dat werd een keertje geloofd. Maar toen ze het de volgende keer weer vertelde, zei ze er zelf al bij: „Maar je moet het maar niet gaan vragen.” Toen begreep men natuurlijk al genoeg.

De Koningin zelf brengt haar kinderen kennis bij omtrent de dienst van God. Zij leest hun voor uit de kinderbijbel en ze spreekt met hen over God, zoals Koningin Emma en Koningin Wilhelmina dat vroeger ook deden. Gewoonlijk wordt de Zondagmorgen hiervoor vrij gehouden. En met het Kerstfeest staat er in de bibliotheek een kerstboom en verhuist de box van Marijke ook daar heen. De Koningin vertelt dan zelf het Kerstverhaal en leest voor uit de Bijbel. Verleden jaar werd er aan Trix en Irene gevraagd, welke schoolboeken ze mooier vonden de Engelse of de Hollandse. Ze gaven de voorkeur aan de boekjes uit Canada. „En wat vind je dan van de Hollandse schoolboeken werd er gevraagd?” Direct antwoordde Trix: „Eigenlijk komt

*) Uitgave: Bosch & Keuning, Baarn. Geb. f 3.90.

de inhoud meestal hierop neer: Moeder zegt tegen vader: ik geloof dat Jantje ziek wordt.”

Natuurlijk wordt er op Soestdijk ook aan Sint Nicolaas gedaan. Verleden jaar tegen Sinterklaas zat het gezin aan tafel toen opeens de telefoon ging. Vanuit Eindhoven werd de Prins gevraagd of hij de eerste helicoptère die in Nederland gemaakt was, zou willen ontvangen. De Prins aanvaardde dit en de gezichtjes van de Prinsesjes stonden ernstig en strak. De volgende dag verscheen er een grote kist. In tegenwoordigheid van allen werd die uitgepakt en toen kwam... het houten paard van Marijke voor de dag met nog een lang gedicht over de liefde van de Prins voor de paardensport. De Prins hield zich goed. „Dat hebben jullie meer dan goed in elkaar gezet. Ik ben er compleet ingelopen,” zei de Prins.

Zo zou ik kunnen doorgaan met allerlei uit dit mooie boek te vertellen. Maar wat ik vertelde is al genoeg, om jullie te doen zien dat „Vier Koningskinderen” een pracht boek is, vol fraaie foto's, gekleurde platen, opstellen van Trix en Irene enz.

En nu tot slot een hartelijke gelukwens van al de „Vrij en Blij”-lezers en lezeressen voor Margriet en Beatrix, die 19 en 31 Januari jarig hopen te zijn.

Moge God hen nog lang voor ons sparen!

Geen enkele ster, ook niet de „vaste” sterren, staan stil. Ook Sirius staat niet stil en komt per seconde 7 km dichterbij ons. Doch stel je gerust, je zult het heus niet beleven dat hij je plotseling op je hoofd valt. Daarvoor is hij te ver weg en evenals de oude Egyptenaren zien wij Sirius nog maar als een klein lichtpuntje, zelfs in de sterkste verrekijkers. Met hun nauwkeurige instrumenten hebben de sterrenkundigen de baan van Sirius ontdekt. In deze baan ontdekte reeds voor 100 jaar een zekere Bessel enige onregelmatigheden. Er moest dus een ster in de buurt van Sirius zitten, die hem dwars zat. Men ging aan 't zoeken en ja hoor. In 1862 wilde een zekere Clark een door hem vervaardigde reuzenverrekijker eens proberen en richtte hem op Sirius. En vlak bij Sirius zag hij een klein lichtje. Dat was dus die rekel, die de grote mijnheer Sirius dwars zat.

Sirius en zijn bij-ster (genaamd Sirius A en Sirius B) vormen een dubbele ster, zoals er toen al zoveel bekend waren.

En het bleek dat die Sirius B een eigenaardige snuiter was. Hij was maar heel klein doch de aantrekkingskracht op de grote Sirius was heel groot, dus moest die peuter enorm zwaar zijn, en bestaan uit een stof met een zeer groot soortelijk gewicht.

Men ging aan 't zoeken.

Iedereen weet, dat het soortelijk gewicht der stoffen zeer verschillend is: een liter water weegt b.v. 1 kilogram, een liter ijs 0,9 kilogram, een liter ijzer pl.m. 7 kilogram, een liter lood 11,9 kilogram, een liter goud pl.m. 19 k.g., en een liter Sirius B stof weegt maar eventjes 40.000 k.g.!

De natuurkundigen waren bij het horen van die uitkomst eerst erg verwonderd, en de een of ander zal wel gedacht hebben „dat bestaat niet!” Velen gingen nu zelf alles onderzoeken, observeren, uitmeten, narekenen, en het resultaat? Bij allen 40.000, zegge veertigduizend.

Toen men eenmaal van de eerste schrik bekomen was, begonnen de deskundigen te zoeken of ook andere „witte dwergen” zo zwaar waren.

En men vond een enorm soortelijk gewicht, dikwijls ook groter dan 40.000 kg.

Het record staat voorlopig op naam van een sterrenkleuter: „ster van Maanen”, waarvan een liter weegt: 8 miljoen kg!

Een lucifersdoosje is 5 cm lang, 3 cm breed en 1 cm hoog. De inhoud is dus $26\frac{1}{2}$ kubieke cm. Met water gevuld weegt het $26\frac{1}{2}$ gram, maar met Sirius B-stof gevuld weegt dit lucifersdoosje 1050 kilogram!

Denk eens na een lucifersdoosje wat net zo zwaar is als een spoorwagen vol steenkolen. Moeilijk te begrijpen hè?

Een volgend maal hoop ik nog wat andere sterrenbeelden met jullie te bespreken.

Er was eens...

*Er was eens een heel lief prinsesje,
Maar ach, ze was zo alleen,
Ze had er geen broertjes of zusjes,
Geen speelkameraadje, geenéén.*

*Het grote kasteel waar ze woonde,
Dat stond op een eenzame berg,
Waar kind'ren nooit durfden komen,
Dat vond ons prinsesje heel erg.*

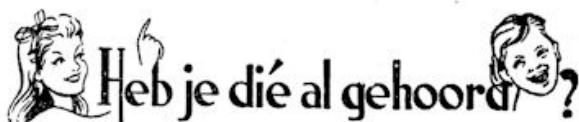
*Maar eens op een zonnige morgen,
Ze wandelde stil in de hof,
Toen kwam er een vogel gevlogen,
Die boog voor haar neer in het stof.*

*Hij fluisterde: „Ach lief prinsesje,
Mag 'k jouw kameraadje wel zijn?
Ik ben een betoverde koning.”
„O!” juichte 't prinsesje, „wat fijn!”*

*„Ik zal je wel helpen, lief diertje,
Wij gaan naar de tovenaars heen,
Die maakt je gauw weer een koning,
En dan ben ik niet meer alleen.”*

*Het vogeltje werd weer een koning,
Wat was ons prinsesje toch blij,
De koning was jong en zei blozend:
„Prinsesje, nu ben je van mij.”*

NELLY DONKER

Altijd dezelfde.

Politieagent (uit de hoogte tot straatmuzikant): „U wilt me wel even begeleiden?”

Straatmuzikant: „Zeker! Wat wilde u zingen?”

Voor de kleuters

AN TIEMERSMA

GOED AF-GE-LO-PEN

1) „Zacht-jes, Hans-je, ze kijkt.” Heel stil staat Rie-tje. Ze houdt Hans-jes hand-jes stijf vast en kijkt voor-zich-tig om de gro-te ou-de eik. Daar is het gro-te wit-te huis en voor het huis staat de zus-ter. Rie-tje ziet de schort van de zus-ter wit te-ge-n de gro-te gla-zen deur. Ziet de zus-ter hen ook? Maar dat moet niet, dan klapt ze in de han-den en dan roept ze: „Weg kin-de-ren, niet bij de vij-ver!”

Maar in de vij-ver zwemt een dik-ke kar-per en al-le-maal klei-ne goud-vis-jes. In de vij-ver sprong gis-te-ren ook die groe-ne kik-ker, die Rie-tje ach-ter-na zat tot de zus-ter het zag en haar er van-daan joeg. Zou de kik-ker er nog zijn? 't Was een he-le dik-ke en Hans-je wil-de hem zien. Ging die zus-ter nu maar weg. Hans-je tuurt om Rie-tje heen. „Daar gaat ze,” fluis-tert hij. Rie-tje ziet het nu ook. Ja, de zus-ter gaat naar bin-nen, nu is de weg vrij. Ze lo-pen ver-der het park in, maar kij-ken goed uit. In het park staat ook het klei-ne huis-je met het la-ge rie-ten dak. „Daar lig-gen de he-ren in, die al een bee-tje be-ter zijn,” zegt moe-der. In het gro-te huis, zijn de er-ge zie-ken. Daar mo-gen zij en Hans-je niet ko-men van moe-der want dan ma-ken ze te veel la-waai. Maar als ze heel zacht-jes doen, ho-ren ze het niet in het gro-te huis en de vij-ver is ver-der weg. Hans-je tuurt naar het klei-ne huis-je. Dat huis-je is he-le-maal o-pen aan de e-ne kant. Hij ziet de me-ne-ren lig-gen op de lan-ge stoe-len. Ze lig-gen te le-zen in dik-ke boe-ken en ze kij-ken niet naar Rie-tje en hem. Vlug loopt hij nu mee met Rie-tje. Zou de dik-ke kik-ker er nog zijn? Ze gaan op hun knie-en in het gras lig-gen aan de kant van de vij-ver. „Kijk Hans, kijk daar gaat iel!” fluis-tert Rie-tje haas-tig. Hans-je tuurt in het don-ke-re wa-ter. „Waar dan!” „Daar, daar,” roept Rie-tje haas-tig. Ze ver-geet he-le-maal de zus-ter en Hans-je ver-geet het ook. Ze schui-ven nu nog dich-ter bij en met een stok-je pro-beert Rie-tje de dik-ke kik-ker op te por-ren, maar die blijft stil zit-ten. „O, kijk eens, hij gaat bel-len bla-zen op-zij van z'n kop!” Nu schiet er een goud-vis-je voor-bij, nog één en nog één. „Wel hon-derd,” zegt Hans-je ver-baasd. Dan ont-dekt Rie-tje de mooi-e bloem. Zacht-jes drijft de bloem mid-den op het wa-ter. Hij heeft gro-te wit-te bla-den en een geel hart en er om heen zijn don-ke-re groe-ne

bla-den. „Ik wil die bloem,” zegt Rie-tje. „Dat kan niet, hij is te ver,” meent Hans-je, maar Rie-tje weet raad. Ze schuift nog wat voor-uit door het gras, ze reikt met haar stok-je naar de bloem, maar dan op-eens... een plons. Daar schiet ze voor-over in de vij-ver.

„O, o, moe-der...!” gilt Hans. Hij ziet het vrees-lij-ke ge-beu-ren en hij is he-le-maal al-leen. „O, o!” gilt hij weer en dan rent hij door het park en schreeuwt: „Moe-der! moe-der!” Dan komt moe-der hem al te-ge-n. Ze heeft zijn gil-len ge-hoord en ze be-grijpt, dat het iets ergs moet zijn. Moe-der holt hem voor-bij re-gel-recht naar de vij-ver, maar niet al-leen moe-der hoor-de Hans-jes ge-schreeuw. In 't klei-ne huis-je is het ook ge-hoord. Die men-sen gooi-en hun boe-ken weg en ren-nen o-ver het gras-veld.

Eén van hen is er het eerst, juist als Rie-tjes hoofd weer bo-ven 't wa-ter steekt. Hij springt haar na, hij grijpt en dan heeft hij haar beet en trekt haar om-hoog. En dan staat moe-der daar. Ze huilt van schrik en pakt de drui-pen-de Rie-tje aan en dan op-eens zijn er al-le-maal men-sen, al-le-maal zijn ze uit het klei-ne huis-je ge-ko-men. Hans-je is moe-der weer ach-ter-na ge-hold en houdt haar rok stijf vast, want o, daar komt uit het gro-te huis de zus-ter aan-ge-draafd. O, de bo-ze zus-ter die hen al-tijd weg-jaagt. Hans-je kruipt dicht te-ge-n moe-der aan en moe-der be-dankt hui-lend de me-neer. De zus-ter zegt: „Maar gauw dro-ge kle-ren en naar bed. En jij ook,” zegt ze te-ge-n de me-neer. Moet Rie-tje nu voor straf naar bed? denkt Hans-je. Moe-der zegt niets, moe-der loopt heel hard met Rie-tje en Rie-tje huilt nu hard en Hans-je kan bij-na niet zo vlug mee en hij zou ook lie-ver maar wat hui-len.

(Slot volgt.)

Annie Vreeland

Rachel het Joodse meisje

1)

De eerste levensjaren van Rachel Levi waren gelukkig.

Ze was het troetelkind van haar ouders.

Haar vader, een zakenman, kocht dikwijls mooi speelgoed voor Rachel.

Hij beminde een goed leven en was niet zo'n vrome Jood als zijn vader. Toch was hij voor de Joodse godsdienst niet geheel onverschillig geworden.

Hij vierde de Sabbath met zijn gezin. Vrijdagsmorgens plaatste Rachel Hebreeuwse spreuken tegen de luchters, waarin 's avonds de Sabbathkaarsen werden ontstoken. Die gaven zo'n intieme schijn in de kamer. Aan de blank gedekte tafel genoot Rachel van de krachtige soep, van de noten, die ze aan het dessert ook voor haar ouders mocht pellen.

Rachel was blij, dat haar ouders zo streng niet waren als grootvader.

Vaak was hij mager en zwak door 't langdurige vasten.

Hij toornde tegen zijn zoon, omdat hij op reis niet steeds kosjer at. Hij toornde tegen zijn volk, dat Palestina, de erve der vaderen, aan anderen had overgelaten en zich met de gojims vermengde.

De oude Levi geloofde toch vast, dat Palestina Israëls aardse tehuis weer zou worden. Jehova zou zijn volk niet altijd verstoten maar er Zich eens weer over ontfermen.

Elke morgen doopte grootvader, vóór hij ontbeet, een korstje brood in een vaatje met zout. Dit at hij als een herinnering aan de dienstbare tijd, die Israël in Egypte had doorgebracht.

Hij vertelde aan Rachel, dat de Joden bij hun vertrek uit Egypte ongezuurde broden hadden gegeten en ook het Paaslam. Als de verdervende engel bloed aan een deurpost gezien had, was die woning door hem gespaard. Maar in de huizen der verstokte Egyptenaren had hij rouw en droefheid gebracht.

Grootvader vertelde, dat Jehova Zijn volk een pad door de Rode Zee had gebaad, maar de Egyptenaren daarin had laten verdrinken.

Zo'n heerlijke tijd was het vroeger voor zijn volk geweest.

Jehova had rechtsstreeks tot hen gesproken.

Zijn tabernakel was in hun midden gesteld, met Zijn heerlijkheid had Hij later Salomo's tempel vervuld.

Maar Zijn volk was afvallig geworden.

Vreemde goden had het gediend.

Toen had Hij Israël door vreemde volken getuchtigd.

Ze moesten daardoor het: „Hoor, Israël, hoor, de Here uw God is een enig God...” weer leren verstaan.

Grootvader las dikwijls in de profeten.

In Jesaja en Jeremia, hij vertelde Rachel van Jeruzalems klagmuur, waar ook Salomo's heerlijke tempel nog werd beweend.

Rachel luisterde stil.

Gitzwart haar omlijstte heur smal gezicht.

Haar moeder was een knappe, verwende Jodin, die zich goed kleepte en prachtige sieraden droeg.

Rachel was trots op haar moeder.

Een koningin kon in Rachels ogen niet mooier zijn.

Elk jaar werd in hun woning een loofhut geplaatst.

Het Purimfeest was een prettige tijd, Rachel vierde het graag.

Ze herdachten, dat de Joden in de dagen van koningin Esther van Hamans wraakzucht waren bevrijd, hielden in de loofhut een vrolijke maaltijd. Met Jim Kippoer, de Grote Verzoendag, was het anders gesteld. Op die dag vastten ze en deden boete.

Ze lazen Hebreeuwse gebeden en Levi ging naar de Synagoge.

Soms regende het op die dag, dan kropen de uren nog trager voorbij.

Met een zucht van verlichting zag Rachel de laatste minuten verstrijken... Jehova was streng, dat Hij dit van hen eiste.

Doch tot Grootvader durfde ze dit niet te zeggen.

Een Christenmeisje ontstak op de Sabbath wel eens het vuur. Ze zei, dat al die voorschriften en ceremoniën overbodig waren geworden.

De Messias was reeds gekomen.

Aan het kruis had Hij Gods Wet volkomen vervuld.

Om die woorden was Grootvader heel toornig geworden.

Jezus van Nazareth kon de ware Messias niet zijn.

„Die zal uit Bethlehem komen en de troon van koning David bestijgen...”

Grootvader kende wel Joden, die Jehova's Wet geheel met voeten hadden getreden. Ze aten zwijnevlees en deden zelfs op Jim Kippoer geen boete.

Grootvader spuwde verachtelijk, als hij over hen sprak.

Soms was Rachels vader opmerkelijk stil.

En ook onrustig.

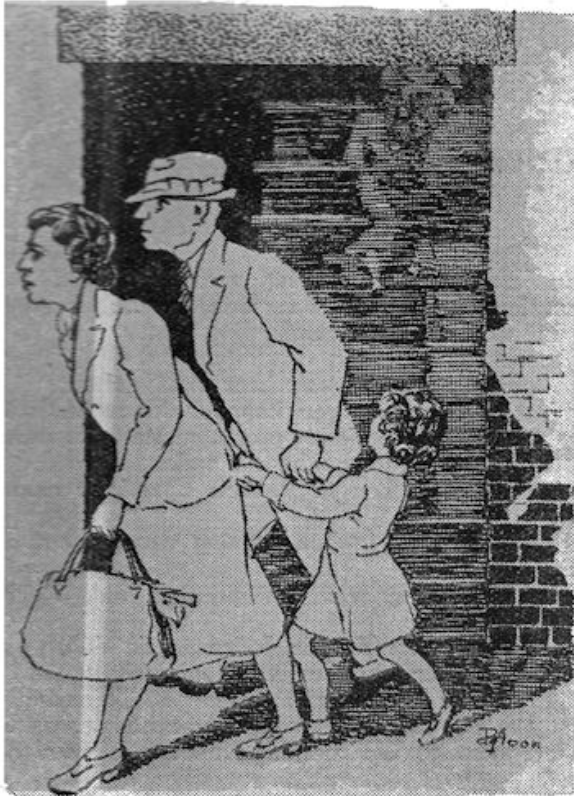
In Duitsland werden de Joden hevig vervolgd.

Ze hadden in de grote steden reeds eeuwen afgezonderd in gettho's gewoond, waren er bij duizenden dikwijls vermoord.

Nu weken de Joden ook uit Duitsland naar Nederland.

Ze werden door Levi geholpen, hij verscheurde driftig de kranten, waarin foto's van Joden mishandelingen afgedrukt waren.

„We moesten maar naar de nieuwe wereld verhuizen,” zei hij dan somber.

Maar Rachels moeder was zo aan hun woning gehecht.

„'t Zal in Nederland wel zo erg niet worden. De Koningin zou 't niet willen, dat ons zoveel leed aangedaan werd,” zei ze.

Maar de Koningin en Haar Huis werden ook door de Duitsers verdreven.

En toen begon ook voor Rachel en haar ouders het lijden.

Door grote plakkatens werden de Joden uit de Nederlandse gemeenschap gestoten. Op Zondagen mochten ze zich niet buiten begeven. Ze mochten op bepaalde uren in de winkels slechts kopen en ook Rachel en haar ouders moesten de Davidsster dragen. Het Christenmeisje bracht wel eens fruit. Dan, zei ze, dat Christus die wreedheden niet wilde, Hij had aan het kruis voor zijn beulen gebeden.

Rachels ouders geloofden heel stellig, dat Hamans galg voor Hitler reeds opgericht was. Maar van zijn soldaten hadden ze nog veel te lijden.

Levi was over zijn geld en zaken geen baas meer.

Ze werden van hun sieraden en tafelzilver beroofd, slechts de trouwringen mochten Rachels ouders behouden.

„We hadden naar Amerika moeten verhuizen,” zei Levi bedrukt.

„Naar Palestina. Hitler is de stok, die Jehova gebruikt om ons daarheen te drijven,” zei grootvader tot hem.

Op een Grote Verzoendag was het erg warm.

Het vasten duurde nog langer dan anders, want de Duitsers hadden de tijd met bijna twee uur verzet. Rachel leed hevige dorst.

Haar tong werd als leer, maar geen druppel

water werd haar gegund. Haar ouders weerstonden ook de verzoeking om iets te gebruiken.

Rachel hing op haar stoel, de kamer draaide voor haar. 't Gelaat van haar moeder werd hoe langer hoe smaller en bleker. „Ach nebbes” zuchtte zij soms.

Rachel vond Jehova weer streng en hardvochtig. Bewusteloos gleed ze plotseling van de stoel...

Ze leerde de angst met haar ouders ook kennen.

Angst, dat zij 's nachts van hun bed zouden worden gelicht. Angst voor het concentratiekamp, dat dikwijls het voorportaal van de gaskamers was.

Op een dag kwam Rachels vader niet thuis.

Angstig wachtten zijn vrouw en Rachel op hem.

Eerst laat kwam hen iemand vertellen, dat Levi, evenals zijn vader, opgepikt was. Zijn vrouw kreeg de raad, om met Rachel te vluchten. Een Christenfamilie wilde hen korte tijd onderdak geven, dan zouden ze verder wel zien. Na een korte aarzeling stemde ze toe.

(Slot volgt.)

VOOR POSTZEGELVERZAMELAARS

Het Postzegelboek¹⁾

Toen op 7 Mei 1840 de eerste postzegels in Engeland verschenen, moesten velen van deze nieuwheid niets hebben. Het was immers al jaren goed gegaan, zonder zulke opplakbare strookjes? Wie een brief ontving, moest de vracht betalen. Men verzond alle brieven ongefrankeerd. Maar daaraan kwam nu opeens een eind. Nu moest de man, die een brief verzond, port betalen. Gelukkig duurde de tegenstand kort. Op 1 Januari 1852 begon ook Nederland met de uitgifte van postzegels, die het beeld van Koning Willem III vertoonden. Al spoedig begon men te verzamelen, maar dit deden alleen schooljongens. Ze plakten de postzegels op een rijtje in een schrift of een klein album, land bij land.

Van lieverlede begonnen ook ouderen te verzamelen, al schaamden zij zich daarvoor eerst nog. Nu is dat heel anders. Er zijn nu in elk land duizenden postzegelverzamelaars en er komen nog steeds meer bij. Ze noemen zich philatelisten en de liefhebberij zelf heet „philatelie”. Dit vreemde woord is bedacht door de Franse verzamelaar Herpin. Het is gevormd uit de Griekse woorden „philos” (vriend) en „ateleia” vrijstelling van belasting.

Het verzamelen van postzegels is nu bepaald een kunst geworden. Men kan die kunst onmogelijk goed beoefenen zonder een bekwame gids. Zulk een gids nu is het Postzegelboek van meneer Van Brink, die helaas al overleden is. In dit boek kun je nu werkelijk alles vinden over het postzegelverzamelen, over tandingen en typen, papier, watermerk, drukmethoden, kleuren, plaatfouten enz. Het boek is prachtig geïllustreerd. We hopen dit jaar af en toe weer iets te geven voor postzegelverzamelaars en daarom wilden we jullie eerst eens wijzen op dit onmisbare, buitengewoon mooie boek, dat bij regelde bestudering echte philatelisten van jullie kan maken.

¹⁾ Het Postzegelboek door J. D. Brink, 5e druk, uitg Hollandia-drukkerij, Baarn. Prijs f7.90.

K. NOREL

DE KLEINE *Kroniek*

HET NEUTRALE ZWEDEN

Het is een trieste zaak, dat de wereld tegenwoordig wel steeds in twee elkaar vijandelijke kampen verdeeld schijnt te moeten zijn.

In de laatste wereldoorlog stonden aan de ene kant de dictaturen (Duitsland, Italië en Japan) en aan de andere zijde wat men toen de vrije volken noemde. Maar nauwelijks hadden die vrije volkeren de dictaturen ten onder gebracht, of de nieuwe tegenstelling ontstond: Rusland met zijn satellieten aan de ene zijde, Amerika en de andere landen van het Westen aan de andere kant. En wéér kan men zeggen dat de vrije volkeren tegenover de dictaturen staan.

In één van deze beide kampen, Oost of West, staan bijna alle landen van Europa. Slechts twee zijn er zeer duidelijk van uitgezonderd, namelijk Zwitserland en Zweden.

Zwitserland is een bevoorrecht land. Al eeuwen lang heeft het zich buiten elke oorlog kunnen houden. In de grote oorlogen van deze eeuw was het 't land waar de vrede het minst bedreigd geweest is. Het heeft geen havens, het heeft geen grondstoffen, en daardoor wekt het niet de hebzucht op. Alle oorlogvoerende partijen hebben dit kleine bergland altijd gerespecteerd... om er elkan- der te bespionneren. Ook thans nog gelooft iedereen, dat Zwitserland neutraal kan blijven.

Met Zweden staat het anders. Het is rijk aan hout en rijk aan ertsen. Het heeft een flinke industrie. Het heeft havens aan de Oostzee en naar de zijde van de Noordzee (Gothenburg). Het hoort, niet alleen door zijn ligging, maar ook door zijn geschiedenis en door de aard van zijn bevolking bij het Westen.

Maar terwijl Noorwegen en Denemarken, Nederland en België zich bij de Westelijke Unie en het Atlantisch Pact hebben aangesloten, deed Zweden dat niet. En toch zou men zeggen dat, als Rusland eens het Westen aan zou vallen, Zweden het eerst aan de beurt moet zijn.

Waarom zou Zweden zich buiten het verbond der landen van het Westen houden?

Om precies dezelfde reden als Nederland zich vóór 1940 steeds buiten elk verbond gehouden heeft!

Dat was ons langer dan een eeuw zo goed bevallen.

In 1870 was de Frans-Duitse oorlog onze deur voorbij gegaan.

In 1914 waren we buiten de eerste wereldoorlog gebleven.

En nu zagen we in de jaren vóór de tweede wereldoorlog wel, dat Duitsland ons lelijk bedreigde en we wisten ook wel dat wij alléén tegen het geweldig sterke Duitse leger niet veel zouden kunnen doen, maar wij dachten: wie weet, glippen we er niet nóg eens door, zoals we er nu tweemaal door geglipt zijn.

Zó staat het nu met Zweden ook. Nog langer dan Nederland is dat land buiten alle oorlogen gebleven. Nog vaker dan wij is het aan dreigend oorlogsgevaar ontsnapt. In 1940, toen wij in de oorlog werden meegesleurd, bleef Zweden er wéér buiten. Noch Duitsland, noch Rusland hebben het land aangevallen.

Het is geen wonder dat de Zweden, ofschoon zij net zo goed als wij

inzien dat er alweer een oorlog dreigt redeneren: Laat ons, ons noch in het ene noch in het andere kamp begeven. Wie weet glippen we er niet nóg eens door, zoals we er al zo vaak doorgeglipt zijn.

Intussen waken de Zweden wel. Wij hebben onlangs een zeereis naar de Oostzee gemaakt. Een week lang hebben we gevaren langs de Zweedse kust. We ontmoetten verscheiden oorlogsschepen met de Zweedse vlag. We zagen véél kanonnen op de rotseilanden vóór de Zweedse kust. Er vlogen dikwijls Zweedse gevechtsvliegtuigen over ons heen.

Het is alweer alles net als het bij ons in 1939 was. Toen kruisten onze oorlogsschepen ook langs onze kust; toen patrouilleerden onze jagers in de lucht, toen stond ons leger aan de grens op wacht.

Maar ons heeft het in 1940 niet geholpen. Door zware schade en diepe schande hebben we geleerd dat wij bij het Westen horen en dat wij samen met dat Westen onze vrijheid moeten verdedigen.

Het schijnt te vrezzen dat Zweden ook alleen door schade en schande wijs zal worden.

VERHALEN OVER DE BOERENoorlog

van Hollandse afkomst zijn. Ik heb deze boeken gelezen, toen de Boerenoorlog nog in volle gang was. Ze verschenen toen voor het eerst; nu voor de tiende keer. Maar ze zijn nog even mooi, even boeiend en echt christelijk. Deze boeken moeten jullie van de winter beslist lezen. Je zult er van genieten. De prijs is f 2.— ingenaaid of f 2.90 gebonden.

Jeugdclub „Vrij en Blij”

RIDDERKERK — Op 28 Dec. '49 werd hier opgericht een jongensclub, waarvan de naam, die met grote meerderheid van stemmen door de leden werd gekozen, ontleend is aan ons eigen jeugdblad, n.l. „Vrij en Blij”.

Wij wensen ons petekind van harte geluk en hopen dat het een goede propagandist voor ons maandblad moge zijn, maar bovendien, dat de jeugdige leden met ernst zullen trachten vrije en blijde mensen te worden.

In het Februari-nummer hopen wij een foto van de club te kunnen afdrukken.